

A Duna üzenete

Mielőtt lehullunk, korcs ivadékok,
nemes tőkének visszanyesetlen
hajtásai, mielőtt betemetnek végleg
századunk peronoszpórás felhői:

cella-vakon magányainkban görnyedve
ülünk a szóvesztés görcsös kispadján,
hiteink emlékét dicstelen orozzák,
hajtvá barmainkkal céljainkat is.

Hajcsáraink korbácsáról lekopik
a mézes celofán! Csomagolatlan
nyers erő menetel, rendeletekbe
szabva a kényes tizedelést!

„Gyülevész kavartz” bitorolja a törvényt;
kavarog becses és bectelen egyként,
forrva a pokol görgetett hordójában,
s ömlik a Dunába, szennyezve földet, hazát.

Szomszédos fenekedéstől hangos a sírhely,
hová magunktól beszédülni se hagynak,
éhínséget görget az Olt, a Maros,
s betömött szájú jaj az echo!

Megtömött ludaink lidérces rontása
hányadékként nyomja hánytorgó mellünket,
Delphoi elhízott jósai gágogják
fölénk a „gyászos” végítéletet;

temetni, halni, szabad átkot szórní
sem tudunk, csak süllyedünk, s elárokunk,
ha folyó, s nép sem gyöngyöz e tájon —
Attila koporsóját dobja ki majd a meder.

Hogy merre tekintsen a majdani gyermek,
arról kellene szólni. Zavartalan,
fényes köve lesz-e még fűzfás partjaink-
nak, s röptet-e ott Főnixet a tűz?

Csácsogó, másnyelvű, szerencse kerekét
vidáman forgató, új fajta áll-e
a régi helyébe? Vagy néma veszésünktől
mint kráterekből a hold — sajog a föld?

— Hisz folyik még és szigeteket ölel,
örvényeket szab, s öblök csöndjeivel
csalogat, HÉT NÉP SZÍVVERÉSE Ő,
közönyös lelkük — a „bölc s folyó”.

A vers elhangzott a Bős-Nagymarosi Vízlepcső megépítése ellen ren-
dezett békés tüntetésen 1988. szeptember 12-én a Parlament előtt.